

ikke sendte det hele til Amtmanden, kunde han sige, at han ikke havde faaet fuld Besked.

Godskesen: Hvis jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtig, var hans Henvendelse holdt i en embedsmæssig Form, det var en Embedshandling fra Ministerens Side, at han lod det paagældende Telegram afgaa til Amtmanden over Færøerne, og naar der i en saadan embedsmæssig Henvendelse tales om en Anmodning til de underordnede Myndigheder, er det at forstaa som en Ordre, det er det Udtryk, som overordnede Myndigheder benytter overfor underordnede, naar det er Meningen at give disse en Ordre. Endvidere omtalte den højtærede Justitsminister, at Henvendelsen til Amtmanden ikke blot indeholdt de Udtalelser fra den højtærede Ministers Side, som gik ud paa en Tilslutning til Amtmanden, men hele det Interview af Ministeren, som har været indrykket i radikale Blade her nede, navnlig altsaa ogsaa Ministerens Ønske om, at den radikale Folketingsmand fra Færøerne maatte blive genvalgt, og at der maatte blive valgt en Landstingsmand, som ligeledes vilde støtte Ministeriets Politik. Denne Del af Interviewet lod altsaa den højtærede Minister optage i Henvendelsen, skønt det, hvad han nys bemærkede, kostede ikke saa faa Penge. Nu er Forholdet det, at den højtærede Justitsminister, naar han lader sig interviewe i Pressen, eller naar han taler i sin Valgkreds, selvfølgelig kan udtale sine bedste Ønsker for Ministeriets Sejr; det er der ingen, som bebrejder ham, men hvad han ikke kan gøre, hvad det er uforsvarligt at gøre, er at benytte det embedsmæssige Maskineri til Fræmsættelse af den Slags Udtalelser. (Justitsministeren [Zahle]: Det er hørt! Derfor har jeg heller ikke gjort det). Den højtærede Minister har nys vedgaaet, at han lod Henvendelsen telegrafere til Amtmanden over Færøerne i den Form, at ogsaa Ministerens Ønske om Genvalg af den radikale Folketingsmand og om Valg af en Landstingsmand, der ogsaa vilde støtte Ministeriets Politik, blev optaget i Henvendelsen. Jeg kan ikke se bedre, end at den højtærede Minister herved har benyttet sin Embedsmyndighed og sit embedsmæssige Maskineri til at fremme sine egne og sit Partis Interesser. Man kunde vel sige, at naar en Minister lader en Amtmand tilflyde Meddelelse om, at Ministeren ønsker det ene eller det andet, ligger deri en Tilkendegivelse af, at Ministeren meget gerne ser, at Amtmanden virker i den

Retning; og da Amtmanden er Medlem af Lagtinget, kunde dette yderligere forstaaes saaledes, at Ministeren gerne ønskede, at Amtmanden i Lagtinget skulde stemme paa den Landstingsmand, som Ministeren ønskede valgt. Dette tror jeg imidlertid ikke i dette Tilfælde har nogen som helst praktisk Betydning. Amtmand Rytter har i hele denne Sag vist sig som en Mand, han har vist en mandig Fasthed i den overordentlig vanskelige Situation, i hvilken han har befundet sig, som alle Danske maa være ham taknemmelige for. Jeg er derfor aldeles overbevist om, at selv om han havde forstaaet Henvendelsen fra Ministeren derhen, at Ministeren ønskede, at han skulde handle paa en bestemt Maade til Fremme af det radikale Partis Interesser paa Færøerne, vilde en saadan Henvendelse have været ganske virkningsløs. Derimod tror jeg, at Ministerens Henvendelse, efter at den er blevet publiceret paa Færøerne, har Betydning paa en anden Maade, idet der ikke er Tvivl om, at naar denne Henvendelse fræmsættes fra Ministerens Side i embedsmæssig Form, lægger Ministeren derved sin embedsmæssige Indflydelse i Vægt-skaalen til Fordel for Valget af de radikale Kandidater, han anbefaler som Justitsminister deres Valg. Det er det, man kalder „officielle Kandidaturer“. Nu er man heldigvis kommet bort fra officielle Kandidaturer i alle civiliserede Lande, men tidligere har slige officielle Kandidaturer spillet en stor Rolle. Det er bekendt, at under det andet franske Kejserdømme opstilledes i stort Omfang fra Regeringens Side officielle Kandidater. Naturligvis kunde man ikke tvinge Vælgerne til at stemme paa disse officielle Kandidater, men det gik netop til paa den Maade, at man lod Embedsmændene tilflyde Meddelelse om, at det var behageligt og ønskeligt for Regeringen at faa disse Mænd valgt, og saa var der i alt Fald mange Embedsmænd, som tog Hensyn til disse Ønsker; thi det er ikke alle, heller ikke alle Embedsmænd, der er i Besiddelse af en saadan Fasthed som den, Amtmand Rytter har udvist. Denne Fremgangsmaade er med Føje blevet dadlet, og den er især blevet dadlet fra demokratisk og radikal Side. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Justitsminister, der jo er en højt dannet Mand, ogsaa kender Frankrigs politiske Historie. Han vil da vide, at var der noget, som Oppositionen, som Demokraterne og de Radikale idelig og altid bebrejdede Napoleon III's Regering, saa var det netop Opstillingen af de officielle Kandidater, og det var ogsaa et Agitationsnummer, som